

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:

на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

3 ради державної.

Др. Кароль Люеґер.

Рідко коли відбув австрійський парламент таке неспокійне засідане, як дня 8-го с. м. Рідко коли пристрасть так опанувала бесідників, рідко коли брала також галерія так живу участь в розправах. Справа ішла о незатверджене вибору д-ра Кароля Люеґера, проводира німецьких антисемітів, на бурмістра Відня. Зараз на початку засідання інтерпелювали пос. Штайнвендер і тов. президента міністрів о причини незатвердження, далше піднесли інтерпелянти, що в сій справі добачають чужий вплив іменно угорських лібералів; окрім того інтерпелювали послы Гавк, Дец і тов. президента міністрів що-до мнимого заявленя доішного австрійського намістника ґр. Кільмансеґа, що він уважає віденьського бурмістра немов своїм старостою; вкінці поставили послы Патай і тов. нагяче внесене, котрим звивають правительство о подане причин, які его спонукали поставити цісареві пропозицію на незатверджене вибору.

Зараз з початку забрав голос президент міністрів ґр. Бадені. Він заявив, що правительство тому не предложило

вибору до затвердження, бо через вибір сего проводира партії не в забезпечене строго безсторонне і вільне від всякої агітаторської тенденції, а притім супротив всіх верств населеня рівномірне ведене справ. То рішене не запало отже з політичних причин, а треба ті причини бачити лише в особі і агітаторській мнущости д-ра Люеґера. Далше заявив ґр. Бадені, що неправдою е, мов би намістник ґр. Кільмансеґ одержав припоручене склонити д-ра Люеґера до зложеня свого мандату; правдою е лише, що ґр. Кільмансеґ спитав д-ра Люеґера, чи на случай затвердження его бурмістром наміряе задержати мандат до ради державної. Вкінці заявив ґр. Бадені, що правительство за акт, входячий в обсяг его езекутиви, зовсім не одвічальне перед парламентом. Але проте подав ґр. Бадені яко причини незатвердження сумніви, чи заряд буде ведений строго об'єктивно, річево, без тенденцій агітаторських і рівномірно супротив всіх верств населеня. О впливах чужих нема й бесіди.

По сім заявленю розпочала ся дискусія над нагячим внесеном.

Пос. Патай був не задоволений з заявленя ґр. Баденіого; думає, що правительство обовязане подавати парла-

ментови мотиви кожного кроку езекутиви. Далше заявляє пос. Патай, що правительство поступило непопулярно, не затвердило вибору чоловіка, за котрим стоїть $\frac{1}{3}$ цілого населеня. — Іменем Молодочехів заявив ся пос. Енгель за нагячостію внесена, бо ціла справа не е справою партійною, а принципіальною квестією вольностей. — В імени німецьких клерикалів заявив ся пос. Ебенгох за нагячостію і жадав поясненя, чи незатверджене д-ра Люеґера е осужденом цілого антисемітського сторонництва. — Онісля забрав голос пос. кн. Ліхтенштайн і заявив ся так само за нагячостію внесена. Правительство зробило велику похибку, не послушавши ради старших парламентарів, а навіть деяких членів „кола польского“. Лівиця агітувала через двірського радника Гальбана, а в міністерській раді запало рішене чотирма против трех голосів лише тому, бо головував за незатвердженням один міністер, котрий хотів би ґр. Баденіого як найскорше повалити. Незатверджене не здасть ся нінащо, бо більшість громадської ради буде все вибирати Люеґера, а коли-б її розвязано, то вернуть антисеміти ще в більшій силі до ради. Бесідник мав розмову з ґр. Баденіом і вийшли два проєкти; перший щоби поста-

12)

ПЕРШІ ЗОРІ.

ПОВІСТЬ.

Написав Теодот Галін.

(Далше)

— Іринко! — почув ся зажулений голос добродійки Матушинської. — Накинь-но мантильку, бо аби ти не застудила ся. То вже ніч, уважай! — Чуєш, Ірино? — Ірина не чула чи не хотіла чути. Вона наслухала, що знов цікавого їй скаже Циль.

— Видиш ти ту зірку, що коло місяця стала? Та зірка то ти, а блідий місяць то вже відай я — сказав Циль. Ірина подивила ся на небо. Справді, там коло трохі захмареного срібного серпа блищала ся велика зоря.

— Я ще такого видовища не бачила! — шепнула вона.

— Звичайно зізди перед місяцем бліднуть, але се твоя зірка, і ти при мені ніколи не вбліднеш...

Молодіята задумали ся. Думки їх були неовначено-сумні.

Іх перебили невірні звуки гуртової пісні, що ровлягла ся деє в далечині. Від часу до часу доносив вітер повні мягкі акорди.

— Се відай якісь хлопці сьпівають про „зелену мураву“ — зауважив Циль.

Сьпіваки очевидно наближали ся, звуки змагали ся і Циль побачив, що се була не та пісня. Оттут, ніби за закутом гори ясно і дзвінко засьпівав гурт:

Я пісеньку тобі вложу
О дівчатах і о маю,
На цвинтари і положу,
В струни шовкові заграю...

— А, я помилив ся! Чи се не серенада для нас? — усміхнув ся Циль.

Сидячі на пісковатій площі звернули увагу на сьпіваків, котрі виступивши за гори, повільними кроками минали по-при товариство.

— Се відай наші гімназисти — сказав Матвійчук до протопони, котрий власне похвалив хороший сьпів. Матвійчук встав і підійшов до стежки.

— Добрий вечір! — кликнуло кілька голосів майже разом. Се був справді квартет гімназистів. Тепер уже й Циль пізнав їх тай і собі приступив до гуртка.

— Відки сьпіваки?

— З гори Цецини — відповіли гімназисти.

— Далеченько ходили! — завважив Матвійчук.

— Се в нас нині була „утека братів“ — в Чернівців! — сказав якийсь знавець словесности

— Аякже — підхопив другий гімназист — ми собі сьогодні микнули з школи, бо то мав Клапган в математики питати, а ми ще хотіли трохи підучити ся — сповідав ся він весело, але зараз зітхнув. — Нівроку, і підучили ся ми; — подумав він. — Що-ж то завтра буде?

— А куди йдете?

— Куди ноги несуть а добрі люди закличуть — відповідав речник квартету. — Аякже, ми подорожні люди, душки потогмили, ніжки поранили, йдучи верхом пішки при паличці — приказував він з сьмішними химерами. Се був сьміхованець гуртка, найчільніша особа в нім. То був славний попівч Мамайчук, славний тям, що цупко і надзвичайно довго тримав ся гімназії, але за те знаменито підив пиво і на довілію винаходив нові картярські гри.

— То може би ви сюди до нас загостили? — сказав Циль весело.

— Бігла я через гребельку, вхопила води крапельку... а тут певно сухо як у пустім млині! — сказав Мамайчук.

— Бачите, якої наші соловії піють! — обернув ся Циль до Матвійчука.

— Як тут не меле, то в жида на горі не завіано! — обізвав ся Матвійчук. — Як треба, то нам принесе „крапль“.

— Але там у вас е відай якісь великі риби? — сказав Мамайчук незадоволено, стараючи ся проникнути очима нічну темряву. — А ми поєдинчі люди! — додав він насьмішкувато.

— Але за те й хороші панни е! — захоочував Матвійчук.

— А, як так, то підемо, ще й в присюдами! Але чи поївні?

— Е й поївні...

— Ну, то в імя божє! Тримайте ся, горбчики мої кохані, та дивіть ся, не цілуйте

вити на бурмістра „штрмана“, а Льюєґер мав би фактичну власть в руках, а по році, по заключенню угоди з Угорщиною, він став би бурмістром. Але на се не можна було згодити ся. Другий проект був більше скомплікований; намістник ставив навіть подрібно услівя, а найважнішим услівем було, щоби Льюєґер зложив свій мандат посольський і не давав ся вибирати, як довго буде бурмістром. Але правда є, що ґр. Бадені не обставав за тими услівями. Але коли можуть бути послами бурмістри міст Литомишля, Берна і Коломиї, то чому не мав би бурмістр Відня бути послом? — Міністер Гавч застеріг ся против обговорювання справи голосовання в раді міністерській, бо голосоване є тайне і під службовою присягою. Впрочім всі міністри обстають при ухвалі ради і за своїм президентом. — Вкінці забрав серед загальної уваги і зацікавленя голос сам др. Льюєґер. Він хоче лише деякі вискази ґр. Баденіого спростувати. Льюєґер навів свою бесіду з намістником ґр. Кільмансеґом. Намістник заявив, що не говорив ще в тій справі з президентом міністрів, але знає, що сей судить все з точки погляду адміністраційного і кладе головну вагу на правий характер, який найшов у Льюєґера. Але ґр. Бадені думає, що бурмістр є немов староста правительственний, а яко такий не повинен бути проводирем партії. Тому може затверджене вибору наступити лише під трема услівями: 1., що Льюєґер аби зложив сейчас посольський мандат або дав слово чести, що зробить се сейчас по затвердженю; 2., що прирече через цілий час свого бурмістрованя не старати ся о посольський мандат, а щоби 3., коли-б его вибрано донебудь против его волі, не прийняв мандату. Але ґр. Бадені супротив сих умовій заявив д-рови Льюєґерови, що они ему байдужі. Вкінці й намістник Кільмансеґ якось надумав ся і сказав бесідникови, щоби зробив своему сторонництву ті предложеня з

своїї сторони, але сторонництво не згодило ся на те. Сам бесідник того переконання, що обовязки бурмістра Відня нераз спиняють забирати місце і голос в парламенті, але сю справу треба би лишити до рішення самим виборцям. Супротив заявленя ґр. Баденіого, що хоче д-ра Льюєґера щадити і не обговорювати деяких річий, взиває Льюєґер президента міністрів до отвертого висказу, що він знає про него. Яко віцебурмістр був бесідник все безсторонним. Вкінці сказав Льюєґер, щоби міністри не заслонювали ся державною присягою, бо протокол наради міністерскої вже давно находить ся в руках соціальних демократів, — Пос. Кронаветер боронив жидів і Малярів, але заявив ся за наглядчостю внесеня, так само пос. Пернерсторфер. — В імени лівіці заперечив пос. Бер, мов би лівіця впливала на рішене правительства.

При поіменнім голосованню відкинено 118 голосами против 64 наглядчість внесеня. За наглядчостю голосували антисеміти, часть клерикалів і німецьких націоналів, Молодочехи і пос. Романчук. З „польского кола“ не було 16 послів, а з Русинів посла Барвіньский, Вахнянин і Телішевский.

Міродайною в сій справі повинна бути бесіда д-ра Льюєґера, котрий вразно заявив, що ґр. Бадені зовсім не жадав від него зложеня мандату. А позаяк ґр. Бадені мав в сій справі рішаче слово, то показує ся безпідставність тої поголоски. Другим закидом був мнмий вплив Угорщини; тут є рішачим заявлене президента міністрів, котрий ту інсинуацію відпер рішучо. Виходить, що справді одинокою причиною незатвердження були сумніви, чи др. Льюєґер, головний проводир німецьких антисемітів і ревний та неустрашимий агітатор, зможе вести заряд обективно, річево, без агітаторських тенденцій і рівномірно супротив всіх верств населеня.

В тій справі одержуємо ще таке письмо з Відня:

Дня 8. с. м. засіданя палати посольскої відбуло ся так бурливо, як мало котре в часах коаліції. Товчком до бурі були інтерпеляції, поставлені до правительства по причині непотвердження дра Льюєґера на становиску бурмістра Відня. ґр. Бадені мав першу нагоду пізнати зброю, якою воює опозиция парламенту віденьского. Зброя та була дуже остра і не щадила в нічим президента кабінету. Падали слова дуже непарламентарні. ґр. Баденіому відмовлено знаня віденьских відносин громадских і духа, котрий віє в цілім місті, відмовлено такту політичного, а попри то все заповіджено ему борбу на ножі. Бесідники в табору антисемітского, чеського та в табору націоналів німецьких, як: Патай, Енгель, Гави, Вебер, кн. Ліхтенштайн, Пернердорфер, Кронаветер, Ебенгох і Льюєґер виступали з замитами дуже остриями і тяжкими за те, що правительство не узнало дра Льюєґера відповідним на становиску бурмістра у Відні. Розкрито притім і всякі пертрактації тайні, що велись межі намістником дольній Австрії (ґр. Кільмансеґом) а Льюєґером що до умовій, під якими правительство могло було згодити ся на потверджене его в бурмістровстві. Услівем таким було зложене мандатів до ради державної і сойму. Галлрия заповнена антисемітами, брала таку живу участь в дебатах, що президент палати велів єї опорожнити. При голосованню над питанем, чи внесенє дра Патая має бути узнане за наглядче або ні, станула по стороні правительства більшість, зложена з клубу польского (не цілого), лівіці ліберальной і частини клубу Гогенварта в числі 118 голосів против 64 голосів, на що зложились: антисеміти, націонали німецькі, соціали християнські з ревотровного клубу Гогенварта і молодочехи. 170 послів відтягнулось від голосованя, межі тими і послаи рускі.

Наколи поголоски справдять ся, то опозиция задумує посредством практикованой вже за коаліції обетрукції спиняти всяку позитивну роботу парламенту. Тоді і заходила би потреба розвязаня палати.

Побільшене кредиту державного для меліорацій.

— 0 —

На послідних засіданях займалась палата посольська важною для хліборобства нашого

паннів без мене! — жартував гімназист до своїх товаришів, і цілий гурток рушив до товариства на площі.

Протопопа власне хотів кликнути до Матвійчука: — Ану, най ті паничі підійдуть ближше! — тут, однак побачив, що сеґо вже не було потрібно.

— Мамайчук, Лемчук, Малярчук, Пилипчук! — представляли ся гімназисти, все по одному виступаючи з гурту. По сій церемонії кождий вертав ся в задгузь, при чім діло не обходило ся без того, що Малярчук став на пальці Лемчукови, а Лемчук Пилипчукови. Лишень Мамайчук зраджував повну певність, і все ще кланяв ся то сюди то туди, в міру того, як ему в темноті удавало ся спостерегти все ще по одній постати.

— Чук-чук-чук, самі шуки! — шепнув Корчевич до панни Тоськи. Вони обое сиділи собі у-двох і вже цілий вечір оттак бавили ся. Пан Корчевич був Русин з роду і свого походження не зрікав ся, але не міг затаїти перед собою того неприємного спостереження, ще все на тих Русинах, навіть деяке прізвище „дегтем пахне.“ Він дуже рідко балакав по українськоруськи, і доси вони з Тоською розмовляли — винявши послідню фразу — по німецьки.

— Чук-чук-чук — повторяла весело панна Тоська тай сердешно засміяла ся. Вона — хоч і не знала того — цілком поділяла думки пана Корчевича що-до „дегтю.“

До нових прихожих обернув ся протопопа тай пані Мурашко. Протопопа прихильно випитував паничів про успіхи в школі, а пані Мурашко про походження, причім устигла виявити добутки своїх монументальних студій на поли буковинських родоводів. — А панотець Мамайчук, то мій знакомий. Его добродійка то преці донька сестри першої рідного шваґра моєї покойної тещі! — сказала вона урадована. Лемчукови в рахувала достоту, що її вуйко тримав его вуйка до христу, Малярчукови знов довела, що его родина зайшла на Буковину з Басарабії. Вона певно й Пилипчукови була би уділила де-що з свого богатого знаня про родинні стосунки, але Пилипчука десь не було. Порозумівши ся з Матвійчуком, він побіг до жида і власне лишень вертав ся поспішними кроками по стрімкій доріжці.

Гімназисти дуже слушно вважали свій сьпів за моральну підставу свого пробутку в сім сьвітлім товаристві. Тому вони, не даючи ся довго просити, засьпівали. І як вони сьпівали! Видко було, що не хотіли покрити ся неславою! Не звертаючи найменшої уваги на різні марні прнади, що їх позмосив жид-шинкар, сьпівали, сердешні, пісню за пісню. Кілько вони тих пісень знали! Не лишень пані Мурашко, але навіть пан Корчевич чудував ся:

— Ото, коби сі хлопці колись хотіли пристати до нас! — думав він. Під тим „до нас“ розумів він нечисленну, веселу громадку сту-

дентів, котра жила після статутів давних воївничих німецьких буршів і носила навіть особну назву, Карпатія. — Ми би в сьми хлопцями верховодили в місті! — думав Корчевич і з любовю подивив ся на свою широченну, барвисту „карпатяньску“ шапку тай почув, як в его жилах заґрав карпатяньский патріотизм. — Най живе Карпатія! — подумав він нишком. І справді, се були також чувства, понятні для тих, що коли небудь одушевляли ся значками, емблємами, чувством приналежности.

До сьпіваків прилучили ся Матвійчук тай Білецький, а з ним і Ірина. Пані Мурашко нагадала, як то вона колись в молодости висьпівувала свою даремну тугу, а також заохотила й Тоську взяти участь в сьпіві.

До пізна ще дзвеніли відтак пісні по убочі Владичої гори і розливали ся звідти ген-ген по долині, линули ген-ген то на широкий простір, де немов хмари бовдурили ся тіни Бескида, то в далеку далечину темніючого веходу.

(Далше буде).

Сими днями виїде

ілюстрований буковинський православний

КАЛЕНДАР

на рік переступний

1896

Ціна 50 кр.

Зміст.

Календар історичний. — Календар астрономічний. — Календар церковний. — Свята рускі і римські, (червоно друковані), схід і захід сонця, відміни місяця, погода. — Календар жидівський. — Поминальний календар славних Русинів. — Дім цісарський.

II.

Наші гроші і важніші заграничні. — Міри і ваги (нові і старі). — Телеграфічні приписи. — Почтові приписи. — Приписи залізничні. — Скалі стемпльові. — Належитість від вписів гіпотечних. — Плян їзди на залізницях.

III.

Для науки і забави.

Головосіки св. Івана Хрестителя. (З лірника Ю. Федьковича з новим портретом поета). — О. Єрофтей Федорович. (Житєпис з портретом). — Нова устава охованю худоби. (Популярна наука). — Як закладати крамниці? (Популярна наука). Розмова Читальника з Іваном Байдужним. — Про катастер ґрунтовий. — Що людей еднає? (Повістка Д. М.) — Правда. (Повістка Е. Я.) — Дещо з господарства. — Стихи. — Сьмішне. — Ілюстрації.

IV.

Найдокладніший шематизм буковинський.

V.

Оповіденя.

Час відновити передплату! З днем I. (13.) жовтня почав ся четвертий квартал, а декотрі передплатники залягають ще з передплатою за минувший квартал. Просимо наших впов. передплатників о відновлене передплати і вирівнане залегло-стий. — *Адміністрація „Буковини“.*

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних в дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо против шкід отневих під найприступнішими умовами і почислює можливо найвищі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошеня о уділеня агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, принимають ся.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львові Костем Паньковским, виїшли доси сі книжочки (разом чисел 13):

Байки Евґена Гребінки (10 кр.)

Маларі, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)

Пролісок, поезії Павла Граба (20 кр.)

З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)

Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.

Поезії Осипа Маковея (20 кр.)

Оферма, оповідане его-ж (10 кр.)

Твори Івана Сурика, череклад з російского (10 кр.)

Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)

Писаня Василя Кулика (10 кр.)

Чернеча республика на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)

Нарід в неволі (то що було друковане і в Неділі) — 10 кр.

Микола Палкин Льва Толстого, оповідане 10 кр.)

Останні романи Г. Сінкевича. Два відчити М. Грушівського, читані в львівськїм „Клубі Русинок“. Видане Василя Лукича. Накладом ред. „Зорі“. 16°. 50 стор.

Твори Степана Руданського. Том I. Піснї. Приказки. Прислїва. Байки. Бібліографічний по-казчик. Заголовки „Сьнівомавок“. Видане М. Ко-мара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16° 192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Выбѣръ поезій для народу. Частина друга. — (Книжка тов. „Просьвіта“ у Львові чч. 184—185) мал. 8° 136 стор. Ціна 20 кр.

Повістки і ескізи з українського жита — А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8° Стор. I—IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом ре-дакції „Зорі“ у Львові, мал. 8° 68 отор. — Ці-на 30 кр.

ТОВАРИСТВО „ПРОСЬВІТА“

при зближаючих ся іспитах в школах народних подає до відомости Сьвітл. Рад Шкільних, Впов. сьвящеників, катихи-тів, учителів і родичів, що книжки на-кладу товариства, призволені кр. Радою шкільною на премії для учеників, крас-но *оправлені з позолоченими берегами*, можна купити в канцелярії товариства при улиці Вірменській ч. 2 по слідуючій ціні:

Роскази про сили природи 20 кр. Оповіданя о жи-ттю св. Бориса і Гліба 20 кр. Повістки для дітей 27 кр. Сестра 15 кр. Байки 22 кр. Історія Руси ч. I. 25 кр. Історія Руси ч. II. 23 кр. Лен і ко-нопля 24 кр. Рогата худоба 45 кр. Про живоплоти і ліси 20 кр. Венямин Франклін 16 кр. На до-сьвітках 22 кр. Серед ледового моря 25 кр. Жите св. великомученика і ліваря Пантелеймона 20 кр. Дрібна птиця господарска, а великі гроші 20 кр. Відкрите Америкы 22 кр. Звірята шкідні і пожа-точні 42 кр. Перекотиполе 18 кр. Кирил і Методий 22 кр. Молитвенник народний (в звичайній опра-ві) 20 кр.

в лужній оправі:

а) хребет полотняний і золочений хрест з переду 25 кр. б) ціла оправа полотняна, береги золочені і золочений хрест з переду 35 кр. — Молитвенник народний великий по ціні 90 кр., 1-10, 1-30, 1-60 і 1-80 зр.

Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

ВИИШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найновійший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Бо-гослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні, б) з Повечерній малої, в) з Повечерній великої, г) з Утрені, д) Літурґія св. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі св. Літур-ґії. III.) Тайни покаяня і пресьв. Евхаристії. IV.) Молитви для різного віку, стану і в різ-них потребах. V.) Молитви в часі великого посту. VI.) Молитви на празники а) Господ-ські, б) Богородичні, в) Сьвятых. VII.) Молит-ви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) св. Отця Никсея. IX.) Молебен до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богоро-дичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятых, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і інші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в кан-целярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропігійській і перепл. заведеною Мих. Спозарского по таких цінах:

1) Молитвенник брошурований	— зр.	70 кр.
2) оправлений на-пів в полотно з одвітними відтисками	— „	90 „
3) оправлений ціло в полотно з золоченнями і відтисками	1 „	10 „
4) оправлений як під 3) з до-датком золочених берегів	1 „	30 „
5) оправлений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками	1 „	10 „
6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками	1 „	60 „
7) оправлений як під 6) з до-датком золотих берегів	1 „	80 „

Замовляючі поодинокю Молитвенники зволють прислати на оплату почти 20 кр

Альбом заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр., на пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.
У Львові, улица Академічна, ч. 8.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редактовану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —